

A család szerepe az életben, hitem fejlődésében

Végre megkezdődött a várva várt nyári szünet! Az öttagú Kiss családra is ráfért már egy kis kikapcsolódás, ezért úgy döntöttek, ellátogatnak Ausztriába egy vidámparkba szórakozni. Gergő, a legkisebb gyerek ekkor fejezte be a második osztályt, Linda, a középső testvér a hatodik osztályból maradt ki. Robi, a legidősebb szeptemberben kezdi majd középiskolai tanulmányait.

Az utazás Budapesttől Ausztriáig bizony hosszúnak és unalmasnak tűnt. Közben tettek egy rövid kitérőt a nagyszülőkhöz, mert régen látták egymást. A nagymama nagy örömmel és meglepetéssel fogadta a családot. Az unokáit csokoládéval kínálta, majd kíváncsian az iskoláról kérdezte őket. A három unoka elmondta, hogy az év vége már bizony nagyon húzós volt, mindannyian nagyon elfáradtak már.

- És hétfégenként mivel töltöttétek az időt? – kérdezte a nagymama kis csalódottsággal a hangjában.
- Szombatonként sokat tanultunk, mert szerettünk volna jó eredményt elérni a tanév végén. Vasárnaponként pedig templomba járunk, majd társasjátékozunk, vagy a barátainkkal találkozunk – felelte Linda.

A szülők kínos csöndben vártak, hogy vége legyen a beszélgetésnek, hiszen siettek volna a vidámparkba. Nem is érdeklődtek a nagyszülők az egészsége, mindennapjai felől, csak álltak feszengve. Végül az egyre nyomasztóbb csendet megtörve az anyuka elmesélte, hogy vidámparkba készülnek, csak köszönni ugrottak be. A nagymama nem akarta elrontani a tervezett programjukat, bár szívesen töltötte volna még idejét az unokái társaságában.

- Még maradhattatok volna – suttozta alig hallhatóan.

Bár senki sem reagált erre a kijelentésre, mindenki hallotta. Gyorsan elbúcsúztak és már be is szálltak a családi járműbe, hogy minél hamarabb megérkezzenek az úti céljukhoz. A hosszú, unalmas utazást követően elgémberedett végtagokkal érkeztek meg a vidámpark parkolójához. Amint az apuka leállította az autót, mindenki izgatottan pattant ki az ülésről, és siettek is a jegypénztárhoz. A belépő megvétele után végre bementek a vidámparkba. A gyerekek csillogó szemmel nézték az eléjük táruló látványt. Nagy nehezen aztán kiválasztották, hogy mire ülnek fel először, másodszer, harmadszor.

Az idő gyorsan elrepült, mindenki élvezte a napot. A szülők néhány óra múlva úgy döntöttek, hogy lassan haza kellene indulniuk, de a gyerekek még fel akartak ülni a hullámvasútra és az óriáskerékre. Az édesapa és Robi mentek a hullámvasúthoz, melyre a kicsik sajnos azért nem ülhetek fel, túl kicsik voltak. Linda, Gergő és az anyukájuk tehát az óriáskerék felé vették az irányt. Amikor a kisfiú meglátott egy vattacukor standot, odarohant, de ezt családja sajnos nem vette észre. Linda és az édesanya beállt a sorba, ahol sajnálatos módon veszekedés kezdődött két várakozó között. A park munkatársai, hogy véget vessenek a civakodásnak, a sorban elől állókat gyorsan beterelték az óriáskerék kabinjaiba, így nem tűnt fel senkinek, hogy nincs meg a kisfiú. A kabinban hatan voltak, de a családból csak Linda és az anyukája ültek benne, Gergő nem volt ott. Az óriáskerék elindult.

- Elvesztettük Gergőt! – szólalt meg ekkor kétségbeesetten az aggódó édesanya.

- Ne aggódj, lehet, hogy csak a másik kabinba terelték be a felfordulás miatt – próbálta megnyugtatni Linda.
- Akkor is aggódom! A fiamról van szó! Lehet, hogy elrabolták! – sírta el magát az anyuka. Elkeseredésében imádkozni kezdett, fohászkodott Istenhez, hogy ne legyen semmi baj, Gergővel találkozzanak a kijáratnál egészségben.

A többi utas észrevette a síró nőt, megkérdezték, mi a baja, tehetnek-e érte valamit. Ő azonban nem válaszolt, csak sírt és némán imádkozott, ezért az utasok zsebkendőket nyújtottak felé, és nem zavarták kérdéseikkel.

Eközben Gergő egyedül kóborolt a vidámparkban. Amikor észrevette, hogy elvesztette a családját, visszafutott oda, ahonnan jöttek, de nem találta őket. Zokogott, egyedül érezte magát, mindezt egy olyan helyen, amely teljesen idegen volt számára. A sós könnyek megállíthatatlanul folytak végig az arcán. Az elkeseredett gyermeknek nem segített senki a családjá felkutatásában, hiszen senki nem vette észre a kétségbeesett kisfiút. Gergő azt hitte, hogy a családja itt hagyta külföldön, idegen helyen, és örökre egyedül fog maradni. Leült egy padra, próbált megnyugodni, ekkor a zsebében megtalálta a nagymamájától kapott csokoládét. Eszébe jutott, hogy a nagy mindig azt tanította, ha fél, akkor imádkozzon Istenhez, hiszen Ő mindig segít. Imádkozott és reménykedett, hogy így lesz. Egyszer csak azt látta, hogy az óriáskerék előtti sor elfogyott, az emberek szállingóznak ki a kabinokból. Hirtelen egy ölelést érzett, és az anyukája az ő könnyáztatta arcát puszilgatta.

- Megvagy, Gergő! – suttozta az édesanya boldogan.
- Annyira hiányoztatok! – válaszolt a kisfiú, és megfordult az ölelésben. – Legközelebb szólok, ha találok valami érdekeset. Ne haragudjatok!

Miután apa és Robi is csatlakozott a családhoz, elmesélték az elmúlt, kalandos perceket.

- Imádkoztam, hogy épségben megtaláljunk - vallotta be az anyuka.
- Én is imádkoztam - kiáltott fel lelkesen Gergő –, ahogy Tőled és nagymamától tanultam! –

Biztosak voltak benne, hogy Isten segítségével találtak egymásra, hiszen mindketten imádkoztak. Elgondolkodtak, hogy a családnál fontosabb nincsen, de a családjukhoz tartoznak a nagyszülők is. Mindannyian rosszul érezték magukat a reggeli rövid, sietős találkozásuk miatt. Lelkiismeretük nem hagyta nyugodni őket, ezért megbeszélték, hogy hazafelé újra megállnak a nagyszülőknél, de ezúttal több időt szakítanak családjukra.

Nagy meglepetés volt, mikor az autó újra, aznap másodszor is megállt a nagyszülők háza előtt. A hétvégét együtt töltötték és sokat beszélgettek, meséltek egymásnak. Vasárnap reggel együtt mentek a vasárnapi szentmisére. Hálát adtak, hogy ez a kis incidens rávilágított hitükre és a család fontosságára.